

Pohřbený zaživa

Richard Marsh
Jeff Hudson

TRITON

TRITON
Praha / Kroměříž

POHŘBENÝ ZAŽIVA

RICHARD MARSH
JEFF HUDSON

Pohřbený zaživa

Richard Marsh
Jeff Hudson

přeložila Lenka Němečková

Richard Marsh a Jeff Hudson

Pohřbený zaživa

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © 2013 by Richard Marsh with Jeff Hudson

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014

Translation © Lenka Němečková, 2014

Cover © Renata Brtnická, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-814-6

Tuto knihu věnuji Lili, svým dcerám a všem přátelům,
kteří hráli v mém uzdravení tak důležitou roli.

Obsah

Poděkování	11
Prolog: Nedělejte to!	13
Kapitola první: Myslím, že mám mrtvici	14
Kapitola druhá: On něco pil?	29
Kapitola třetí: Jste na tom nejlepšími místě	34
Kapitola čtvrtá: Selhávání	41
Kapitola pátá: Podívejte se na jeho oči	51
Kapitola šestá: Prozkoumejte všechny stopy	59
Kapitola sedmá: Kap, kap, kap	71
Kapitola osmá: Můžeš klidně odejít	82
Kapitola devátá: Rozhovor	91
Kapitola desátá: Páni, jsem volný!	103
Kapitola jedenáctá: Myslím, že tam uvnitř někdo je	110
Kapitola dvanáctá: Jedno mrknutí znamená „ano“	114
Kapitola třináctá: D. Ě. K. U. J. I.	122
Kapitola čtrnáctá: Jaký je v tom háček?	132
Kapitola patnáctá: O. D. V. E. Z. M. Ě. O. D. S. U. D.	147
Kapitola šestnáctá: Pošleme vás na pár testů	161

Kapitola sedmnáctá: Kam byste chtěl jet?	167
Kapitola osmnáctá: Ahoj, zlato	183
Kapitola devatenáctá: Půjdeme na procházku	198
Kapitola dvacátá: Pro cheeseburger bych i vraždil	206
Kapitola dvacátá první: Tohle nemůže být pro mě	215
Doslov: Máte ohromné štěstí	221

Poděkování

Samozřejmě musím poděkovat své ženě Lili a dcerám Michelle, Shannon a Melanie. Těžké chvíle bych bez jejich lásky a podpory rozhodně nepřežil. David a Colleen Topperovi, Keith a Pam Reuterovi – to jsou naprosto úžasní přátelé: Topperovi i Reuterovi za mnou neustále jezdili do Care Meridian, i když cesta trvala celou hodinu. Můj přítel Steve Logan, s nímž se znám 55 let, se vydal na 750 mil dlouhou pouť, aby mě navštívil na jednotce intenzivní péče, když se dozvěděl, že jsem měl mrtvici. Musím poděkovat Liliiným přítelkyním Pat Sweigertové a Angele Fontanaové, které jí tolik pomohly a nabídky jí podporu a lásku, když se její svět obrátil vzhůru nohama. Nikdy nebudu moci dost poděkovat svému fyzioterapeutu Dennisovi a pracovní terapeutce Christine z Care Meridian. Oba věřili, že se dokážu uzdravit, a přiměli i mě samotného, abych tomu uvěřil. A děkuji také svým dobrým andělům v Care Meridian – Margaritě a Arthurovi: ti dva mě ošetřovali a s velkou péčí a humorem se starali o všechny mé potřeby. Musím poděkovat logopedce Melanii Romainové, jež mě znovu naučila mluvit. Chci jí poděkovat i za ten cheeseburger, který mi propašovala do pokoje, když už jsem byl konečně zase schopen jíst pevnou stravu.

Dále jsou tu čtyři lidé, kteří mi pomáhali, aby tato kniha spatřila světlo světa. Ti si také zaslouží veliký dík. Margo Sinclairová Savellová věřila, že je potřeba, abych svůj příběh převyprávěl, a dala mi k tomu příležitost. Amelia Hilllová z londýnského deníku *Guardian*

o mně napsala do novin, a v důsledku toho jsem se setkal se svým literárním agentem Davidem Ridingem z MBA Literary Agents, Ltd. David byl také přesvědčen, že by můj příběh měl být zveřejněn, a uvedl do pohybu proces, na jehož konci byla tato kniha. A jelikož nejsem spisovatel, představil mě Jeffu Hudsonovi. Jeff vyslechl moje vyprávění a pak napsal tuto úžasnou knihu. Dokázal zachytit mé pocity a emoce, jako by mi stál po celou dobu po boku. Děkuji, Jeffe, jsi báječný.

PROLOG

Nedělejte to!

„Nedělejte to! Prosím vás, nedělejte to. Prosím, nezabíjejte mě!“

Není nejmenších pochyb. Ten muž v bílém plášti chce ukončit můj život. Dal to zcela jasně najevo. Ví, co dělat, a je připraven to udělat bez dlouhého přemýšlení. Zřejmě mu vůbec nevadí, že křičím, jak nejhlasitěji dokážu, a zapřísahám ho, aby mě nechal žít. Jemu na tom ale nezáleží. Ten člověk se chová, jako bych tu vůbec nebyl.

A nejhorší ze všeho je, že jediná osoba na světě, která by ho mohla zastavit, mi před několika lety přísahala, že se o nic takového nikdy nepokusí...

Myslím, že mám mrtvici

Je hrozná tma. Tma a ticho. Musí být hluboká noc.

Proč je tu tedy tak hrozné horko?

Existuje něco horšího, než se péct vedrem v posteli? Nesnáším to. Vždycky jsem to nesnášel, už od dětství. Asi je to daň za to, že vyrůstáte na poušti...

Byla středa. Nečekal jsem, že ten den zemřu. Nikdo nečeká, že některou středu zemře.

A rozhodně ne, když dělá takovou práci.

Byl jsem šedesátiletý středoškolský učitel a nikdy jsem se necítil lépe. Pracoval jsem jen na půl úvazku, takže jsem měl čas na projížďky na harleyi, čtení, hru na kytaru a péči o svoji zeleninovou zahradu – všechny ty úžasné samotářské koníčky, které mě moc bavily. Zdraví pro mě znamenalo hrozně moc. Vařil jsem si z vlastních výpěstků, vyhýbal jsem se nasyceným tukům a jakémukoli jídlu z fastfoodových řetězců a navíc jsem každý den chodil do posilovny, a to už víc než čtyřicet let. V posilovně jsem se dokonce seznámil i se svou ženou Lili. Dalo by se o mně říct, že jsem člověk, který nemá stání, ale nikdo by nemohl prohlásit, že jsem lehkomyšlný či neukázněný. Nikdy jsem na harleyi ani zdaleka nevyužíval všechno, co stroj o obsahu 1360 kubických centimetrů dokázal, ačkoli mi v uších vždycky zněl hlas dávného kamaráda z dětství, Roberta „Zloducha“ Knievela, který mě ponoukal, abych jezdil na plný

plyn. Měl jsem pěkný, pohodlný, *bezpečný* život. Po tom zaměstnání, které jsem dělal předtím, pro mě bylo učení ve škole doslova požehnáním.

Pětadvacet let předtím to však bylo úplně jinak. Sloužil jsem jako policista v Napa Valley v Kalifornii a v Cape Cod ve státě Massachusetts a pak jsem pracoval jako šerif v Clay County ve státě Nebraska, takže můj život se rozhodně bezpečným nazvat nedal. Při honičkách v autech, ve chvílích, kdy jsem se ocitl sám s obrojenými zločinci nebo musel zajet do samého středu teritoria zločineckého gangu, abych tam někoho zatkl, jsem stejně jako spousta kolegů dával život všanc pro dobrou věc, a to pokaždé, když jsem si oblékl uniformu. V takových situacích jsem však nikdy nepřemýšlel o tom, že jsou nebezpečné. Možná jsem si to nebezpečí dokonce i trochu užíval. Nic vám nezvedne hladinu adrenalinu tolik, jako když po vás střílí neznámý podezřelý a vy přitom křičíte do vysílačky, aby vám poslali posily, které ale ne a ne přijet.

Práce u policie je pro mladé, to jsem vždycky věděl. Pokud jste po dvaceti letech služby pořád ještě naživu, je načase odejít, a přesně to jsem udělal i já. Bylo mi tehdy padesát pět let; svoje roky jsem si odsloužil a vyvázl jsem bez zranění. A dokonce jsem, alespoň doufám, během té doby udělal pár dobrých věcí. Pak jsem ale už byl připravený na klidnější a bezpečnější život. Tehdy jsem však nevěděl, že po všech těch letech, kdy jsem stál tváří v tvář smrti, přijde nakonec největší ohrožení z útroby mého vlastního těla.

Kolik je hodin? To vedro mě ubijí.

Nevidím na hodiny na nočním stolku. Možná došlo k nějakému výpadku elektřiny. To by vysvětlovalo, proč je venku taková tma. I přes závěsy totiž obvykle vidím světlo pouličních lamp.

Pokusím se vstát z postele, ale uvědomím si, že se nemůžu hýbat. To je zajímavé. Nejsem snad doopravdy vzhůru? Tím by se všechno vysvětlovalo – ta tma, to horko a ticho, to všechno existuje jen v mých představách. Je to jenom sen. Až se probudím, svět bude zase úplně v pořádku...

Odchod od policie provázejí stejně jako odchod z armády určité problémy. Chtěl jsem i nadále pracovat, ale obával jsem se, že nic v civilním světě nedokáže zaplnit prázdné místo, které vzniklo, když jsem odevzdal svůj odznak. Jen čirou náhodou se se mnou tehdy znovu spojil muž, který mi už kdysi našel místo na policejním oddělení v Napa, Randy Fitt.

„Na střední škole Napa High School se uvolnilo místo učitele forezních věd,“ řekl mi, protože vždycky věděl o všem, co se u policie dělo.

„Proč mi to říkáš?“

„Myslím, že by ses měl přihlásit. Aby ta tvoje hlava byla k nějakému užitku.“

„Já nevím, Randy. Slyšel jsem, že učitelé nevydělávají moc peněz.“

„Tak to udělej pro blaho své duše!“

S těmi penězi to byla pravda, ale vyplatilo se mi to tak, jak bych si nikdy ani nedokázal představit. Policejní kariéru jsem sice zahájil právě v Napa, ale během let, kdy jsem žil jinde, město obsadily gangy, zejména Norteños ze severního okraje města – jehož členy jste poznali tak, že nosili červenou barvu – a Sureños z jižního okraje, kteří se oblékali do modré. Loupežná přepadení, krádeže, vraždy, na co si jen vzpomenete, to všechno měli na svědomí. Pokaždé, když jsem zaklapl želízka kolem zápěstí některého z pachatelů těchto zločinů, vyprchalo ze mě zase o něco víc z tenčících se sympatií, jež jsem vůči nim pociťoval.

Pak jsem poprvé vešel do střední školy Napa High School a dostal jsem pěknou lekci. Moje minulost a budoucnost se prudce střetly.

Nasměrovali mě do třídy na konci chodby, a tak jsem se vydal tam, kde na mě čekalo třicet šestnáctiletých studentů. Už se nedalo nikam utéct a já jsem byl vyděšený až k smrti. S ozbrojeným gangem bych si dokázal poradit. Ale s dětmi? Do čeho jsem se to nechal uvrtat? Došel jsem ke třídě, zhluboka jsem se nadechl a otevřel jsem dveře.

Pak jsem ztuhnul.

Vybavil se mi můj policejní výcvik. V příštím okamžiku jsem si už představoval, jak se dám na ústup, schovám se za dveře, vytáhnou zbraň a vysílačkou přivolám posily.

„Poplach! Stav nouze! Pouliční gangsteři! *Ihned pošlete posily!*“

Pak jsem se rozhlédl znovu. Ano, celou zadní řadu zabírali mladíci v červených šátcích. Ano, v přední řadě byli zase všichni v modré. A ano, všichni to byli členové právě těch gangů, které mi celé roky dělaly tolik problémů. Ale právě v ten okamžik a na tom místě to byly jen děti ve škole.

A tyhle děti přišly na moji hodinu.

Tenkrát jsem možná poprvé v životě pochopil, proč je takový problém vymáhat právo u příslušníků gangů Sureños a Norteños. Všechno to byly teprve děti nebo minimálně byli dětmi ve chvíli, kdy do gangu vstupovali. Seděli společně ve třídě, měli svoje partičky ve školní jídelně a společně se poflakovali po vyučování. Byly to ale pouhé děti, které hledaly, jakým směrem v životě se dát. Pokud jim to nedokázala ukázat policie, možná by to mohl zvládnout vzdělávací systém.

V tu chvíli jsem pochopil, že jsem udělal správné rozhodnutí, a to nejen pro svou duši.

Opět sloužím obecnému blahu. Já to dokážu změnit.

Tohle není sen. Co to tedy je? Všechno je jeden velký zmatek. Myslíím, že mi není dobře. To by vysvětlovalo, proč nic nevidím. Jsem zraněný?

Nakonec, jsem policista. Nebezpečí je náplní mojí práce. Takže mě někdo postřelil?

Počkejte, tak to nemůže být. Od policie jsem odešel už před lety. Nebo ne? Odešel jsem opravdu, nebo mě zabili při akci?

Jsem naživu, nebo jsem mrtvý?

Všechno to začalo o den dříve, v úterý 19. května 2009. Já i Lili jsme dělali to, co obvykle. Kromě dalších věcí jsem na ní miloval a obdivoval i to, že zasvětila život péči o druhé. Když jsme se o čtyři roky dříve potkali, pracovala jako porodní asistentka a pomáhala u soukromého lékaře přivádět děti na svět. Teď ale pracovala s lidmi z druhého konce věkové škály jako sestřička v hospicu Napa Valley. Mezitím byla zaměstnaná v naší místní nemocnici Queen of the

Valley. Tolika lidem už pomohla na začátku i konci jejich života! To se mi na ní moc líbilo. A jí se zase líbilo, že já pomáhám lidem ve věku mezi tím. Spolu jsme obsáhli téměř celé věkové spektrum.

V úterý bylo ve škole vyučování, stejně jako v pondělí, ve středu, ve čtvrtek a v pátek. Když jsem se probudil, slyšel jsem, jak se Lili vrací ze své ranní hodiny v posilovně. Tak to bylo každý den. Udělal jsem si snídani, osprchoval jsem se, oblékl a pak jsem udělal pár drobností v domě, dokud nebyl čas, abychom oba odešli do práce. Hospic byl asi dvě míle od našeho domu a moje škola zhruba stejně daleko, ale opačným směrem. Lili si vzala auto, krásný červený mustang; já jsem jel jako obvykle na motorce. Za dvě míle se můj stroj skoro ani nestihne zahřát, ale měl jsem rád ten pocit, kdy se do školy přiřítím na dvou kolech. Motorky jsem měl celý život, ale přijet někam na harleyi, na tom je rozhodně něco „cool“. Některé děti na mě nepokrytě zíraly, jiné se dívaly, jen když si myslely, že je nevidím. Ale každý slyšel, že se blížím, to mi bylo jasné. Harleye totiž slyší každý.

Ve sborovně jsem si prohlédl nové vzkazy, s několika dalšími učiteli jsem si dal kávu a prošel jsem si poznámky k dopoledním hodinám. Další činnosti, které patřily ke každodenní rutině.

Potom jsem došel po chodbě ke třídě, otevřel jsem dveře a začal jsem vyndávat své nejnovější diapozitivy s krevními skvrnami, videozáznamy a lahvičky s hustou, tmavou substancí. Dnes to bude praktická hodina. Budeme znovu vytvářet krevní obrazce ze skutečných míst činu a hledat vodítka, jež by pomohla zajistit soudní stíhání pachatele. Kapala krev přímo shora dolů? Pohyboval se daný člověk velkou, nebo naopak malou rychlostí? Jaká krev to vlastně je? Jaký obrazec vytváří? Podílelo se na činu ještě něco jiného? Nebo někdo jiný? Měl jsem k dispozici materiál ze skutečných míst činu a věděl jsem, že pokud to moji třídu bude bavit aspoň z poloviny tolik, jako to vždycky bavilo mě, čeká nás velice zábavná hodina.

A moji studenti byli nadšení. Falešná krev byla všude, na lavicích, na stránkách knih a na jejich oblečení, ale nikomu to nevadilo, dokonce ani žákům, kteří patřili k Sureños – a jestli existuje někdo, kdo červenou na oblečení opravdu nemusí, tak to jsou oni.

Krevní obrazce vám mohou prozradit skutečně hodně – úhel výstřelu, rychlost pohybu oběti vzhledem k rychlosti pachatele, kdo kde stál, jaká byla situace oběti v okamžiku zastřelení. Díky barvě a struktuře krve můžete dokonce docela zasněženě odhadnout, v kolik hodin se to všechno stalo. Dá se určit, zda vrah střílel ze zálohy nebo přímo z těsné blízkosti, jestli před ním oběť couvala nebo se snažila útočit, zda se jednalo o sebeobranu či úmyslné zabití.

„Musíte prozkoumat všechny stopy,“ řekl jsem jim. „Všechny odpovědi jsou před vámi, jen musíte vědět, kde je hledat.“

A já jsem dobře věděl, kde hledat. Vlastně jsem věděl prakticky všechno, co o krvi vědět lze. Tím jsem si byl docela jistý. Viděl jsem ji totiž na stropěch, na kolejích, viděl jsem celé byty, které vypadaly jako vymalované krví. Viděl jsem lidi, kteří vyhlíželi, jako by měli těla téměř úplně dutá, tolik ztratili krve. Viděl jsem srdce na chodníku, mozky na okně. Viděl jsem krev na stěnách, na dveřích, na lidech, na zvířatech. Neexistovalo nic, co bych neviděl.

Nebo jsem si to alespoň myslel.

Existoval jeden scénář, o němž jsem svým studentům nic neřekl. Jedno místo činu, které jsem opomenul. Místo, na němž se krev nikam nerozstříkne, ale zůstane uvnitř těla oběti a kde došlo k útoku zcela bez milosti a bez motivu.

Za méně než čtyřicet hodin jsem se měl o tomto specifickém scénáři dozvědět víc, než jsem kdy chtěl vědět.

Jsem si docela jistý, že jsem právě zahlédl záblesk světla. Celkem jasně jsem viděl nějaké zajiskření. Něco přede mnou se dostává do centra mého zorného pole. Přizpůsobují se snad moje oči temnotě, nebo se doopravdy rozjasňuje?

Také něco slyším. Hlasy, lidi.

Téměř dokážu rozeznat nějaký tvar před sebou. Je to moje žena? To proto neleží vedle mě?

Vidím ji. Určitě je to Lili. Ale s kým to je? A proč jsou v naší ložnici?

Příliš pozdě. Zase je tma a já...

Chci...

Spát...

To úterý jsem byl nezvykle podrážděný. Vzpomínám si, že jsem byl na své studenty nepřijemný a sám na sebe jsem za to byl naštvaný. Když skupince teenagerů vykládáte o praktických aspektech své práce, zvláště o těch choulostivých, vždycky to má určitý dopad. Hladina hluku, rozrušení, chování studentů – to všechno se vždycky zhorší. Obvykle jsem se nad to dokázal povznést a dařilo se mi ukočírovat rozjetou třídu tak, abych ji zvládl. To úterý jsem ale rázně zakročil pokaždé, když někdo mluvil, aniž bych ho k tomu vyzval. A z nějakého důvodu mě opravdu rozzlobilo, když si studenti začali balit věci ještě před zvoněním. Cítil jsem, že to ve mně začíná vřít.

Jaký to ale mělo důvod? Takový jsem obvykle nebyl. Vůbec se mi to nelíbilo. Takhle jsem se ve škole nikdy nechoval.

Prostě to nebylo *normální*.

Crrrrrrrrrr.

Zvonění mě zachránilo, a to doslova. Děti odešly na oběd do svých modrých a červených polovin jídelny – ačkoli bylo nad moje síly pochopit, jak mohly mít chuť k jídlu poté, co jsem jim ukazoval na hodině – a já jsem se připravoval na odjezd domů a chystal jsem se na všechno zapomenout. V úterý jsem měl ve škole jen jednu hodinu, celé odpoledne jsem měl pro sebe. Čekalo mě jen pár pochůzek a pak domů. Co víc by si člověk mohl přát? Když jsem jel na své motorce po Jefferson Street a kalifornské slunce mě hřálo do zad, vůbec nic mě netrápilo.

Před pár lety bych možná reptal, že se musím stavít v místních obchodech a udělat nákup. Protože ale Lili končila v práci o hodně později než já a protože učení bylo mnohem méně stresující než práce u policie, bylo přirozené, že ve svém volném čase nakoupím já. A když už nic jiného, díky každé zastávce v obchodě jsem měl možnost znovu nastartovat svého harleye.

I když bylo velice lákavé vydat se po dálnici někam do hor a tam si užívat rychlosti, aby na mě byl můj kamarád „Zloduch“ pyšný, stejné uspokojení mi přinášela i cesta domů. East Avenue prochází skrz